

Medaljparad den 24 november 2008

(Hela den svenska kontingenten samlad)

Två gånger om året träffas alla observatörer under två dagar då det anordnas UNMO-conference. En av höjdpunkterna under konferensen är medaljparaden då observatörer med minst tre månader i missionen medaljeras. Har man varit mer än nio månader får man medalj nummer två eller rättare sagt så får man en ”2:a” fäst på den tidigare medaljen.

Detta är ett av få tillfällen som alla observatörer träffas och speciellt trevligt är det att alla svenskar har möjlighet att träffas. Eftersom alla observatörer träffas så stängs hela missionens fältstationer under två dagar. En av mina uppgifter har varit att koordinera alla förflyttningar från alla stationer i Pakistan och Indien. Man kan tycka att det bara är att säga till stationerna att stänga och komma hit men så fungerar det inte utan alla förflyttningar skall orderges och beordras. Allt skall ske under kontrollerade former, bla skall alla gränspassager mellan Indien och Pakistan anmälas till respektive land. Hur som helst så kom alla observatörer till Islamabad som det var tänkt. Även min vän Lars från Delhi kom till Islamabad vilket var speciellt kul eftersom vi haft så trevligt och att han tagit hand om Hanna o Karin i Delhi efter att jag åkt.

Dagen skulle även bjuda på change of command samt kransnedläggning för i missionen omkomna observatörer. Nämligen så hade den nye generalen från Korea kommit och som skulle ta befälet över missionen samt att vår svenske general skulle bli DCMO (Deputy Chief Military Observer).

Dagen började med en genomgång i briefingrummet hur medaljparaden samt change of command skulle gå till. I militär verksamhet lämnas inget åt slumpen – nyckelorden är öva, öva, pröva. Mao efter genomgången var det bara att ge sig ut på planen utanför HQ och öva. Med i förberedelserna var även en musikkår samt hedersvakt ur pakistanska armén med. Varför lägga ned tid på detta kan man undra? Som jag sa så skall inget lämnas åt slumpen när man gör något samt att det var ambassadörer, militärer från Pakistan samt politiker och andra myndighetspersoner inbjudna och då är det ju trevligt om allt fungerar. Här följer bilder från evenemanget.

Hedersvakt från
Pakistanska
armén.

Koreanska
officerare
samtalar –
troligtvis på
koreanska.

Fel – det står en
italienare med
ryggen. Mao
talas det
troligtvis
engelska.

Min vän Lars
Jakobsen från
Danmark och
Delhi...

Nedan ser vi delar av
den kroatiska maffian...
tätt följd av koreaner, en
dansk och en chilensare!

Dom såg bättre ut än dom spelade men trevligt var det med några ”truddelutter” under paraden...

Vad kan väl vara vackrare än svenska officerare?

Här står jag med Paolo Obbedio från Italien och det är vi som jobbar tillsammans och upprätthåller OPP. Notera medaljen – mao är bilden tagen efter paraden...

Här står den kroatiska kontingenten.

Här ser vi de eldiga, hetlevrade och emotionella italienarna...

Här ser vi dom mest stabila i hela missionen – Finländarna.

Bild från partytältet. Mycket god mat var det...

Interiörbild från mitt och Paolo's office. Vi ser Paolo och Mika (Finland).

Här ser vi Rocco från Italien ta hand om sin lilla kattunge. Han köper mat till den i kanten. Efter att bilden tagits så har Rocco lagt ner 100\$ på vaccinationer och undersökningar på den lilla kattungen och nu är katten i Italian house och Rocco vill ta med den hem!?

Efter att paraden genomförts var det lite föreläsningar. På eftermiddagen/kvällen genomförde vi svenskar försvarsmaktens årliga styrkeprov med löpning, situps samt armböjningar/-hävningar med efterföljande bastu. Riktigt skönt och sedan på kvällen blev det fest hos finnarna. Efterföljande dag fortsatte UNMO-konferensen samt att det var middag på Canadian club. Hela konferensen var väldigt lyckad och det var kul att träffa alla.

För den som undrar hur det gick med min ridning kan jag meddela att jag faktiskt tog en ridlektion för att utvärdera. Problemet är bara att med ökande ålder kommer en viss feghet. Tyvärr satt jag bara och tänkte på vad som kunde hända, hästen kan få hjärnsläpp och börja skena, hoppa rodeo etc. Jag satt helt enkelt på hästryggen och förberedde mig på att kasta mig av hästen i händelse av olycka och om man gör det så kan man få en hov i huvudet etc. Mao kunde jag inte tillgodogöra mig ridningen och pysslar man med ridning hör det till att bli avkastad och fastnar man i det tänket så har man ingen glädje av ridningen. Lösningen heter Islandshäst, allt enligt principen – liten häst liten skada och stor häst stor skada.

(Jag och Lars från Danmark...)

Islamabad 2008-11-29